

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **V. F.**, zastoupené JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem České mládeže 135, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2006, č. j. OAM-275/VL-11-11-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2007, č. j. 64 Az 37/2006 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 18. 3. 2006, č. j. OAM-275/VL-11-11-2006. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů

do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka nejprve podrobně rekapituluje dosavadní průběh řízení. Dále uvádí, že neexistuje žádná všeobecná definice „pronásledování“ a zmiňuje v této souvislosti čl. 33 Ženevské úmluvy. Stěžovatelka namítá příslušnost k určité společenské vrstvě a věnuje se i samotnému vymezení tohoto pojmu, a to včetně subjektivního a objektivního aspektu pronásledování. V této souvislosti zmiňuje, že „držení cestovního dokladu nemůže být vždy považováno za důkaz loajality na straně žalobce k zemi původu nebo za projev neexistence obav k této zemi.“ Následně odmítá tvrzení správního orgánu, že „důvodem žalobcovy žádosti o udělení azylu byly ekonomické důvody.“ Podle stěžovatelky se za ekonomickými opatřeními záporně ovlivňujícími živobytí příslušné osoby mohou skrývat rasové, náboženské nebo politické cíle či záměry namířené proti určité skupině. Tam, kde ekonomická opatření ničí ekonomickou existenci určité části obyvatelstva, mohou se jejich oběti podle okolností stát uprchlíky v případě, že opustí svou zem. Co se na první pohled jeví jako v první řadě ekonomický motiv k odchodu, může v praxi obnášet i politický aspekt a mohou to být právě politické názory jedince, které ho vystavují vážným důsledkům, a ne jeho samotné námitky proti ekonomickým opatřením. Další tvrzení stěžovatelky se pak týkají charakteru důkazního břemene v řízení o udělení azylu. Na základě výše uvedených skutečností dovozuje, že zde existují takové vady řízení, které spočívají v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, neboť nezjistil ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil povinnost danou mu ust. § 2 odst. 1 a 3, § 36 odst. 1 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V závěru kasační stížnosti se pak stěžovatelka věnuje institutu nepřijatelnosti a přesahu svých vlastních zájmů. Podle ní spočívá přesah jejich vlastních zájmů ve skutečnosti, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. S ohledem na shora uvedené proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že v posuzované kasační stížnosti stěžovatelka kompiluje jednotlivé úryvky rekapitulačních částí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vztahujících se ke kasačním námitkám jednotlivých stěžovatelů ve věcech mezinárodní ochrany. Jak již bylo shora uvedeno, stěžovatelka se ve své kasační stížnosti nejprve věnuje příslušnosti k určité společenské vrstvě a samotnému vymezení tohoto pojmu (z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 5 Azs 19/2007 - 50, www.nssoud.cz), následně subjektivnímu a objektivnímu aspektu pronásledování (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2006, č. j. 8 Azs 189/2005 - 44, www.nssoud.cz), otázce posouzení držení cestovního pasu (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2006, č. j. 8 Azs 89/2005 - 44, www.nssoud.cz), posouzení ekonomického důvodu odchodu ze země (z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 5 Azs 19/2007 - 50, www.nssoud.cz) a otázky charakteru důkazního břemene (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 3 Azs 269/2005 - 98, www.nssoud.cz). V závěru kasační stížnosti se pak stěžovatelka věnuje institutu nepřijatelnosti a přesahu vlastních zájmů stěžovatele, opět za použití rekapitulační části rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně usnesení tohoto soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 7 Azs 147/2006 - 47, www.nssoud.cz.

Výše zmíněná kompilace rekapitulačních částí vytváří v případě kasační stížnosti stěžovatelky velice nesouvislý celek. Současně jednotlivá tvrzení pak především nedopadají na skutkový příběh stěžovatelky, zejména tvrzení o ekonomických důvodech podání žádosti o azyl. Tato skutečnost je o to více zarážející, neboť v souzené věci je stěžovatelka zastoupena na základě plné moci advokátem a rovněž podaná kasační stížnost byla, jak je z její formy a obsahu patrné, zpracována advokátem. Z podané kasační stížnosti je podle Nejvyššího správního soudu nicméně patrné přesvědčení stěžovatelky, že v jejím případě byly naplněny důvody pro udělení azylu a správní orgán, jakož i krajský soud, se těmito skutečnostmi měly zabývat. Tato stížní námitka zároveň souvisí se stěžovatelkou tvrzeným přesahem jejích vlastních zájmů.

V souzené věci však nemohl spočívat přesah vlastních zájmů stěžovatelky v nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury ze strany krajského soudu, neboť ten, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, tuto judikaturu respektoval, když odmítl zkoumat to, zda stěžovatelka splnila podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12, 13 a 14 zákona o azylu, s odůvodněním, že tyto otázky by bylo nutno zkoumat v případě, že by došlo k užití ust. § 12 zákona o azylu, avšak žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud tak plně respektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vztahu rozhodování dle ust. § 16 zákona o azylu a dle ust. § 12 téhož zákona, který byl řešen například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz. Z výše citovaného rozhodnutí vyplývá, že pokud v řízení o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v ust. § 16 zákona o azylu, pak správní orgán

bez dalšího žádost o azyl zamítne jako zjevně nedůvodnou. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 téhož zákona. A protože skutečnosti předvídané tímto rozhodnutím nastaly i v tomto případě, neboť v řízení o udělení azylu bylo zjištěno, že stěžovatelka podala žádost o azyl s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohla o azyl požádat dříve, nebylo povinností správního orgánu zjišťovat existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. V takovéto situaci byl krajský soud povinen toliko posoudit, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy, a to ve vztahu k ust. § 16 odst. 2 citovaného zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44, www.nssoud.cz), neboť v případě, že žádost o azyl byla podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatelky, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu